

LES CONSEQÜÈNCIES DE L'1-O

La revolució de cuidar-nos els uns als altres

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

“**L**a revolució no ens portarà a l'home nou, ni a la victòria, ni al final de res. Haurem d'estar tota la vida cuidant els uns dels altres”, és la visió que David Fernández té del concepte de revolució, posat en consideració a la xerrada amb Xavier Antich titulada *El combat del present* i que està dins del cicle *Revolució o resistència*, que aquesta tardor ha organitzat el CCCB. La sala està plena a vessar i el debat de les idees entre Fernández i Antich –moderats i interpel·lats per Vicenç Villatoro– esdevé de seguida viu i intel·ligent. Amb facilitat transita sense dilació cap a l'actualitat més estricta i roent, no sense que abans Antich formulí també la

seua pròpia definició de revolució. Per fer-ho cita Thomas Kuhn, que el 1962 va definir-la així: “Un episodi de desenvolupament no acumulatiu en el qual un antic paradigma és substituït per un altre de nou i no compatible”. Una ruptura, vaja, un tall, un canvi general de les regles del joc, una reforma d'arrel de l'*statu quo* que aboca a canvis a nivell polític, econòmic, social i cultural: “Incloent-hi fins i tot el marc mental”, precisa Antich.

Els dos ponents tenen idees divergents encara que complementàries sobre quina és la revolució en marxa. Per a Fernández es tracta d'una contrarevolució contra la revolució involutiva del capitalisme, el sistema contra el qual l'anterior cap de files de la CUP llança sempre els seus dards més enverinats. Antich opina que un sistema sustentat en la retallada de llibertats no pot ser considerat una revolució. Però de seguida es posen d'acord: “El progrés, en efecte, pot ser una màquina de trinxar coses, com ara

David
Fernández,
Xavier Antich
i Vicenç
Villatoro ahir
al CCCB.

CÈLIA ATSET

l'ecologia i les relacions personals”, apunta Fernández. Villatoro planteja si el concepte de revolució ha d'anar associat inexorablement a la conquesta del poder i Antich ho té clar: “El poder no és cap lloc concret que s'ha d'ocupar sinó l'exercici de força col·lectiu que s'esdevé durant els processos revolucionaris”. Fernández hi posa l'exemple més clar possible: “L'1-O”. I en destaca com a

gran victòria “la grandesa moral de la desobediència civil pacífica i no violenta”. En aquest sentit, Antich vol remarcar-ne una paradoxa, el fet que l'administració de poder –la Generalitat– va actuar com a *hacker* amb la reobertura de webs i el garantiment del sistema informàtic, i els antisistema ho van fer com a garants del sistema.

Després de posar de manifest que aquesta també és una revolució plena de contradiccions –ho fa algú que ha criticat la duresa policial i ara es mostra 100% solidari amb el major Traperó–, Fernández, i també Antich, tenen clar que malgrat els riscos i l'hostilitat de l'Estat, cal mantenir “un cicle de resistència” i una inevitable unilateralitat. “Ja no és possible tornar enrere. En aquest sentit som invencibles. Tant de bo s'obris una escletxa en forma de referèndum pactat, però ho veig complicat”, conclou Fernández. I Antich encara precisa: “El desafiament a l'Estat ja està fet, és l'1-O, només falta dir-ho textualment”. ■